

2022. november 28. hétfő

Zsolt 86,8-13: *Nincs hozzád hasonló, Uram, az istenek között, műveidhez fogható nincsen. Eljön minden nép, amelyet alkottál, leborulnak előtted, Uram, és tiszteletet adnak nevednek. Nagy vagy te, csodákat teszel, te vagy Isten egyedül! Taníts engem utaidra, URam, hogy igazságod szerint járjak, és teljes szívvel féljem nevedet. Magasztallak, Uram, Istenem, teljes szívből, és tisztelem nevedet örökké. Hiszen annyira szeretsz engem, hogy a sír mélyéből is kimentettél.*

Ézs 9,5-6: *Mert gyermek születik nekünk, fiú adatik nekünk; az uralom az ő vállán lesz, és így fogják hívni nevét: Csodálatos Tanácsadó, Erős Isten, Örökkévalóság Atyja, Béke Fejedelme. Uralma növekedésének és a békének nem lesz vége. Dávid trónján és királysága fölött, hogy megszilárdítsa és megerősítse azt joggal és igazsággal, mostantól fogva mindörökké. A Seregek Urának féltő szeretete műveli ezt.*

Igehirdetés:

Advent eleje van. Az első adventi hét hétfőjén megszakítjuk Márk evangéliumának olvasását, Izajás jövődölésével, a folytatásban pedig Jézus születéstörténetét, és az azt megelőző eseményeket idézzük majd fel a szinoptikus evangéliumokból.

Várjuk a karácsonyt? Hiányzik a hangulata? Szeretnénk fehéret, gyerekkor-szagút, gyerekkor-ízűt? Biztos, hogy sokunk fejében, szívében él egy kép a régi, talán idealizált karácsonyról. Ha őszinték tudunk lenni magunkhoz, akkor megállapíthatjuk, hogy rengeteget agyalunk azon, amin nem tudunk változtatni és sokszor halogatjuk azt, ami viszont tényleg rajtunk múlik! A hangulat külső feltételeit nem tudjuk biztosítani és nem tőlünk lesz fehér a karácsony. Sajnos még az annyira vágyott békét sem tudjuk aggodásunkkal előremozdítani.

Sokkal többet tehetnénk a valódi karácsonyért, ha meg tudnánk rendülni attól, hogy maga az Isten jött el hozzánk egykor, és Ő akar újra eljönni. Ha nem vesszük el az egésznek az élet a pásztorka-szamarika-jézuska bukolicus képével, akkor megérkezhetünk ahhoz a gondolathoz, hogy karácsonykor a hozzánk érkező Istent ünnepeljük. Azt a gyermeket, aki egyben Erős Isten és a Béke fejedelme, akinek országában a békének nem lesz vége. Azt az Istent várjuk, aki az *Örökkévalóság Atyja*, aki, aki elérhetetlen lenne nekünk, ha Ő maga nem jönne el, nem jönne egészen a határainkig, néha zavarba ejtően közel. „Nézd, az ajtóban állok és zörgetek. Aki meghallja szavamat és kinyitja az ajtót, ahhoz bemegyek és vele étkezem, ő meg velem.” (Jel 3, 20)

Ha ezt átélem, akkor elindulhatok egy úton, amin járva igazivá válhat az ünnep. Igazivá, mert nem rólam, ugyanakkor hozzám szól. Nem a hibáim elfedéséről és a tökéletességre törekvésről, sokkal inkább az elfogadásról és az elfogadottságról beszél. Hiszen Isten szeretetét sem a bűneinkkel sem az erényeinkkel nem lehet befolyásolni. Ő teljesen és visszavonhatatlanul szeret. Nekem csak el kell fogadnom. Nehéz dolog ez, szinte elérhetetlennek tűnik, de lehet rá készülni, lehet rá vágyani és lehet rá várakozni.

"A végsőkig szeretett engem, önmagam végső határáig, az ő végső határáig...

A maga módján szeretett engem, ami nem a magam módja.

Kedvesen, ingyenesen szeretett engem...

Talán szerettem volna, ha ez diszkrétebb, kevésbé ünnepélyes.

Úgy szeretett engem, ahogy én nem tudok szeretni: azzal az egyszerűséggel, azzal az önmagáról való megfélelkezéssel, azzal az alázatos s nem megtérülő szolgálattal, bármiféle önszeretet nélkül.” -- írta Boldog Christian de Cherge ciszterci szerzetes, vértanú.

Számomra karácsony megünneplése újra és újra ennek a szeretetnek az elfogadásáról szól. Talán idén sikerül, és akkor, legalább a mi szívünkben megszületik a béke. (Borbáth Gábor)